

Başkan Thomas S. Monson

Hayat Yarışı

Nereden geldik? Neden buradayız? Bu hayattan sonra nereye gideceğiz? Bu evrensel soruların cevapsız kalmasına artık gerek yok.

Sevgili kardeşlerim, bu sabah sizlerle ebedi hakikatler -hayatlarımızı zenginleştirecek ve güvenli bir şekilde evimize dönmemizi sağlayacak hakikatler- hakkında konuşmak istiyorum.

İnsanlar her yerde bir acele içinde. Jet motorlu uçaklar değerli insan kargolarını geniş kıtalar arasında, engin okyanusların üzerinden hızla götürüyor ki iş görüşmeleri yapılabilin, sorumluluklar yerine getirilebilsin, tatillerde eğlenilebilsin ya da aileler ziyaret edilebilsin. Her tarafta -çevreyolu, otoyol ve anayol gibi- yollar, ucu görülmeyen bir akıntı gibi, milyonlarca insanın günlük meşguliyetlerle koşuştururken birçok farklı sebeplerden dolayı içinde bulunduğu milyonlarca aracı taşırlar.

Bu hızlı hayatta bir an meditasyon yapmak için -hatta sonsuz gerçekleri düşünmek için- ara veriyor muyuz?

Sonsuz gerçeklerle kıyaslandığında, günlük yaşama ait çoğu sorular ve meseleler çok önemsizdir. Akşam yemeği için ne yapmalıyız? Salonun duvarlarını ne renge boyamalıyız? Oğlum Can'ı futbola yazdıralım mı? Bu ve benzeri pek çok sorular, kriz

çıktığı zamanlarda, sevdiğimiz incindiğinde ya da yaralandığında, sağlıklı eve hastalık girdiğinde, hayatın mumu söndüğünde ve karanlık gözümüzü korkuttuğunda önemini yitirir. Düşüncelerimiz odaklanır ve neyin gerçekten önemli neyin önemsiz olduğuna kolayca karar verebiliriz.

Geçenlerde, iki yıldan fazla süredir hayati tehlikesi olan bir hastalıkla mücadele eden bir kadını ziyaret ettim. Hastalığından önce günlerini evini kusursuzca bir şekilde temizlemek ve evini güzel mobilyalarla doldurmak gibi aktivitelerle geçirdiğini beyan etti. Haftada iki kez kuaförüne gidiyor, yeni kıyafet almak için her ay para ve zaman harcıyordu. Sahip olduğu, değerli olduğunu düşündüğü şeylerin kırılmasından ya da küçük umursamayan eller tarafından berbat edilmesinden endişe duyduğu için tozunların onu sık sık ziyaret etmesini istemiyordu.

Ve sonra hayati tehlikede olduğunu ve burada çok az zamanı kaldığını söyleyen şok edici haberleri aldı. Doktordan teşhisi duyduğu anda hemen biliyordu ki ne kadar zamanı kalırsa kalsın, hayatını ailesiyle,

arkadaşlarıyla ve sevindirici habere odaklanarak harcayacaktı, çünkü bunlar onun için en değerli olan şeyleri temsil ediyordu.

Belki her zaman bu kadar dramatik biçimde olmasa da böyle belirgin anlar, o veya bu şekilde hepimizin başına gelir. Yaşamlarımız için gerçekten önemli olan şeyleri ve nasıl yaşamamız gerektiğini açıkça görürüz.

Kurtarıcı dedi ki:

“Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar.

“Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne de hırsızlar girip çalar.

“Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır.”¹

En derin şekilde zihnimizi meşgul ettiğimiz veya en çok ihtiyacımız olduğu zamanlarda, insanın ruhu cennete doğru uzanır ve hayatın en önemli sorularına ilahi bir yanıt almaya çalışır: *Nereden geldik? Neden buradayız? Bu hayatı terk ettikten sonra nereye gideceğiz?*

Bu soruların cevapları üniversite kitaplarının ciltlerinde ya da internette arayarak keşfedilmez. Bu sorular ölümlülüğün ötesindedir. Bunlar sonsuzluğa içerir.

Nereden geldik? Bu soru, konuşulmamasına rağmen, bütün insanların kaçınılmaz düşüncesidir.

Havari Pavlus Ares tepesinde Atinalılar'a “Tanrı'nın soyundan olduğumuzu”² söyledi. Fiziksel vücutlarımızın ölümlü ebeveynlerimizin soyundan geldiğini bildiğimize göre, Pavlus'un ifadesinin ne anlama

geldiğini araştırmalıyız. Rab, “ruh ve vücut insanın canıdır”³ diye bildirdi. Buna göre, Tanrı'nın soyu olan ruhtur. İbranilerin yazarı, O'ndan “ruhlar Babası”⁴ diye bahseder. Tüm insanların ruhları gerçekten O'nun “biricik oğulları ve kızlarıdır.”⁵

Esinlenmiş şairlerin, bu konuyu çalışmamız için, ilham veren mesajlar yazdığını ve olağanüstü düşünceleri kaydettiklerini anlıyoruz. William Wordsworth şu hakikati yazdı:

*Doğumumuz, bir uyku ve unutmaktan ibarettir:
Doğarken sahip olduğumuz can,
hayatımızın Yıldızı'dır,
Bambaşka bir yerde varolmuştu,
Ve uzaktan gelmişti:
Tamamen unutkan olarak değil,
Ve tamamen çıplak olarak değil,
Ama bizi izleyen görkemli bulutlarla geldik
Evimiz olan Tanrı'dan:
Cennet, bebeklik yıllarımızda
yanıbaşımızdadır!⁶*

Anne babalar çocukları için öğretme, ilham verme ve rehberlik sağlama, yol gösterme ve örnek olma sorumluluklarını düşünüp taşınırlar. Ve anne babalar düşünüp taşınırken, çocuklar -ve özellikle gençler- şu önemli soruyu sorarlar, “neden buradayız”? Bu, genellikle insanın kendi ruhuna, sessizce, şu şekilde söylenir, “neden buradayım”?

Bilge Yararı'nın yeryüzünü yaratıp, bir sınanma sürecinden geçebilmemiz ve Tanrı'nın almamız için hazırladığı şeyleri hak edebilmemiz için kendimizi kanıtlama fırsatına sahip olalım diye, bizi geçmişteki varoluşumuzdan bir unutkanlık perdesi ile ayırıp bizleri buraya yerleştirdiği için çok minnettar olmalıyız!

Dünyadaki varoluşumuzun önemli amaçlarından biri açıkça etten ve kemikten bir bedene sahip olmaktır. Bize irade hediyesi de verilmiştir. Binlerce yol içinden kendimiz için seçme ayrıcalığına sahibiz. Burada, zorlu bir görev olan deneyim yolu ile öğreniriz. İyiyi kötüden ayırdederiz.

Acıyla tatlı arasındaki farkı anlarız. Her hareketimizin bir sonucu olduğunu keşfederiz.

Tanrı'nın emirlerine itaat ederek, İsa'nın “Babam'ın evinde kalacak çok yer var . . . size yer hazırlamaya gidiyorum . . . siz de benim bulunduğum yerde olasınız diye”⁷ bildirirken söylediği “evi” hak edebiliriz.

Her ne kadar bu ölümlü dünyaya “bizi izleyen görkemli bulutlarla” da gelsek, hayat acımasızca devam eder. Çocukluğu gençlik takip eder ve olgun yaş da farkına hiç varılamayacak bir şekilde gelir. Hayat yolunda yürürken yardım için cennete uzanmamız gerektiğini, deneyimlerimizle öğreniriz.

Tanrı Babamız ve Rabbimiz İsa Mesih, mükemmelliğe giden yolu göstermişlerdir. Bizi sonsuz gerçeklere ve kendilerinin mükemmel oldukları gibi mükemmel olmaya davet ediyorlar.⁸

Havari Pavlus hayatı bir yarışa benzetir. İbranilere şunu teşvik etti “bizi kolayca kuşatan günahı . . . üzerimizden sıyrıp atalım ve önümüze konan yarışta sabırla koşalım.”⁹

Vaizden gelen bilge öğüdü, azimliliğimiz yüzünden gözden kaçırmayalım: “Yarışı hızlı koşanlar, savaşı yiğitler kazanmaz.”¹⁰ Aslında, ödül sonuna kadar dayanana aittir.

Hayat yarışını düşündüğümde, çocukluk günlerimden aklıma gelen başka bir yarış hatırlarım. Arkadaşlarım ve ben cep çakılarımızı yanımıza alarak söğüt ağacından küçük oyuncak tekneler yapardık. Üçgen kenarlı yelkeni ekleyip herkes kendi basit teknesini iterek dalgalı olan Utah'ın Provo Nehri'nde yarıştırdı. Nehrin kenarında koşup bazen hızlı akımda şiddetli sallanan ve suyun derinleştiği diğer zamanlarda sakince giden küçük gemilerimizi izlerdik.

Bu yarışlardan birinde, belirlenmiş son çizgiye varana kadar bir teknenin diğerlerine liderlik etmesi dikkatimizi çekti. Akıntı, aniden tekneyi büyük bir girdaba yaklaştırdı ve tekne yana yatıp devrildi. Döne döne normal akıntıyı yakalayamadan yoluna

devam etti. En sonunda, kendisini çevreleyen enkazın ortasında ve yapışkan yeşil yosunun kamçıları tarafından sıkıca tutulmuş bir şekilde endişe içinde durdu.

Çocukluk günlerimin oyuncak tekneleri, denge sağlayacak bir omurgaya, yön sağlayacak bir dümene ve güç kaynağına sahip değildi. Çaresizce, yönleri -direncin en az olduğu- akıntı yönündeydi.

Oyuncak teknelerden farklı olarak, bize yolculuğumuzda rehber olacak ilahi nitelikler sunulmuştur. Biz, ölümlülüğe, hareket halindeki hayat akıntısında sürüklenmek için değil; düşünmenin, sebep aramanın ve başarmanın gücüyle gireriz.

Cennetteki Babamız bizi ebedi yolculuğumuzda güvenli dönüşümüze sağlamak üzere O'ndan rehberlik alabilmemiz için gerekli olan araçlardan mahrum bırakarak yollamadı. Dua hakkında konuşuyorum. Fısıldamayla gelen ince, yumuşak bir ses hakkında da konuşuyorum ve son çizgiyi başarılı bir şekilde geçmemize yardımcı olması için bize sunulmuş olan Tanrı'nın sözünü ve peygamberlerin sözlerini içeren kutsal yazıları da gözardı etmiyorum.

Ölümlü görevimizin bir noktasında; tereddütlü bir adım, zayıf bir tebessüm, hastalık azabı -ve hatta yazın bitişi, sonbaharın yaklaşması, kışın keskin soğuğu ve ölüm dediğimiz tecrübe- ortaya çıkar.

Her düşünen insan, en iyi Eyüp tarafından dile getirilmiş olan şu soruyu kendisine sormuştur: “İnsan ölür de dirilir mi?”¹¹ Bu soruyu düşüncelerimizin dışına koymaya çalıştığımızda bile, her zaman geri gelir. Ölüm her insanoğluna gelecektir. Yaşlılar titreyen ayakları üzerinde yürüdüklerinde onlara gelir. Ölüm çağrısı hayat yolculuğunun yarı yoluna yeni varanlar tarafından duyulur. Çoğu zaman, ölüm çağrısı, küçük çocukların kahkahalarını susturur.

Ama ölümden sonraki hayat nedir? Ölüm her şeyin sonu mudur? Robert Blatchford, *Tanrı ve Komşum* kitabında, Tanrı, Mesih, dua ve özellikle

ölümsüzlük gibi kabul edilmiş Mesihçi inançları güçlü bir tonla eleştirdi. Ölümün varoluşumuzun sonu olduğunu ve hiç kimsenin bunun aksini kanıtlamayacağını cesaretle iddia etti. Ondandır, sürpriz bir şey oldu. Şüpheli yaklaşımı ansızın yok olup gitti. Maruz ve korunmasız kaldı. Yavaş yavaş dalga geçtiği ve terk ettiği imana geri dönmeye başladı. Bu görüşündeki önemli değişikliğe ne sebep olmuştu? Karısı öldü. Kırık bir kalple karısının ölü bedeninin konulduğu odaya gitti. Çok sevdiği yüze tekrar baktı. Dışarı çıktı ve bir arkadaşına şunu dedi: "Orada olmasına rağmen, sanki o değil. Her şey farklı. Önceden orada olan bir şey sanki gitmiş. O aynı kişi değil. Giden şey ruhundan başka ne olabilir?"

Sonradan şunu yazdı: "Ölüm bazı insanların düşündüğü gibi değildir. Sadece başka bir odaya gitmek gibidir. Bu diğer odada . . . sevdiğimiz ve kaybettiğimiz sevgili erkekleri, kadınları ve tatlı çocukları buluruz."¹²

Kardeşlerim, ölümün son olmadığını biliyoruz. Bu hakikat, yaşayan peygamberler tarafından yüzyıllar boyunca öğretilmiştir. Bu ayrıca kutsal yazılarımızda da bulunur. Mormon Kitabı'nda, özellikle teselli eden şu sözleri okuruz:

"Şimdi, ruhun ölüm ile diriliş arasındaki durumu hakkında; işte, bir melek tarafından bana bütün insanların ruhlarının bu ölümlü bedenden ayrılır ayrılmaz, evet, iyi ya da kötü olsun, bütün insanların ruhlarının eve,

onlara hayat vermiş olan Tanrı'nın yanına götürüleceği bildirilmiştir.

"Ve o zaman öyle olacak ki doğruların ruhları Dinlenme yeri denilen büyük bir mutluluk durumuna, çektikleri tüm sıkıntılardan, kaygı ve üzüntülerden dinlenecekleri bir dinlenme durumuna, bir huzur durumuna kabul edilecektir."¹³

Kurtarıcı çarmığa gerildikten ve vücudu mezarda üç gün yattıktan sonra ruhu yeniden geri geldi. Mezar taşı yuvarlandı ve dirilmiş Kurtarıcımız etten ve kemikten oluşan ölümsüz bir vücudu ile ilerledi.

Eyüp'ün "İnsan ölür de dirilir mi?" sorusuna cevap, Meryem ve diğerleri mezara yaklaşırken, parlayan giysiler içindeki iki adam onlarla konuşunca geldi: "Diri olanı neden ölüler arasında arıyorsunuz? O burada yok, dirildi."¹⁴

Mesih'in mezara karşı zafer kazanmasının sonucunda, hepimiz dirileceğiz. Bu canların fidye ile kurtulmasıdır. Pavlus şöyle yazdı: "Göksel bedenler vardır, dünyasal bedenler vardır. Göksel olanların görkemi başka, dünyasal olanlarınki başkadır."¹⁵

Biz göksel görkemi istiyoruz. Biz Tanrı'nın huzurunda yaşamak istiyoruz. Ebedi bir ailenin üyesi olmak istiyoruz. Bu gibi kutsamalar gayret ederek, çaba göstererek, tövbe ederek ve sonunda başarıya ulaşarak kazanılır.

Nereden geldik? Neden buradayız? Bu hayattan sonra nereye gideceğiz?

Bu evrensel soruların cevapsız kalmasına artık gerek yok. İçtenlikle ve tüm alçakgönüllülikle konuşmuş olduğum bu şeylerin doğru olduğuna tanıklık ederim.

Cennetteki Babamız O'nun emirlerini tutanlar için sevinir. Kaybolmuş çocuk, geç kalmış genç, dik başlı genç, ihmalkar anne babalar için de endişelenir. Usta, şefkatle tüm bunlara ve açıklığı hepimize, şunu der: "Geri gel. Yukarı çık. İçeri gir. Eve gel. Bana gel."

Bir hafta sonra Paskalyayı kutlayacağız. Düşüncelerimiz Kurtarıcı'nın hayatına, O'nun ölümüne ve O'nun Dirilişine odaklanacak. O'nun özel bir şahidi olarak size O'nun yaşadığına ve muhteşem dönüşümünü beklediğine tanıklık ederim. Böyle bir dönüşün bizlerin olacağına dair, O'nun kutsal adıyla, hatta İsa Mesih'in, Kurtarıcımız'ın ve Fidyeye Kurtarıcımız'ın adıyla dua ediyorum, amin.

KAYNAKLAR

1. Matta 6:19-21.
2. Elçilerin İşleri 17:29.
3. Öğreti ve Antlaşmalar 88:15.
4. İbraniler 12:9.
5. Öğreti ve Antlaşmalar 76:24.
6. William Wordsworth, "Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood" (1884), 23-24.
7. Yuhanna 14:2-3.
8. Bkz. Matta 5:48; 3. Nefi 12:48.
9. İbraniler 12:1.
10. Vaiz 9:11.
11. Eyüp 14:14.
12. Bkz. Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), 11.
13. Alma 40:11-12.
14. Luka 24:5-6.
15. 1. Korintliler 15:40.

Zamanımızın Öğretileri

Her ayın dördüncü pazar günü yapılan Melkizedek Rahipliği ve Yardımlaşma Cemiyeti dersleri “Zamanımızın Öğretileri”ne ayrılmaya devam edecektir. Bu derslerin her biri en sonuncu genel konferansta verilen bir veya daha fazla konuşmadan hazırlanabilir (aşağıdaki çizelgeye bakınız).

Kazık ve bölge başkanları hangi konuşmaların seçileceğine karar verebilirler ya da bu sorumluluğu gözetmenlere ve dal başkanlarına verebilirler. Liderler, Melkizedek Rahipliği sahibi kardeşlerin ve Yardımlaşma Cemiyeti üyesi kız kardeşlerin aynı pazar gününde aynı konuşmaları çalışmalarının önemini vurgulamalıdır.

Dördüncü pazar toplantılarına katılanların, en son genel konferans konuşmalarının yer aldığı dergiyi incelemeleri ve sınıfa getirmeleri teşvik edilir.

Konuşmalardan Nasıl Ders Hazırlanacağına Dair Öneriler

Konuşmayı(ları) çalışırken ve öğretirken Kutsal Ruh’un yanınızda

olması için dua edin. Dersi hazırlarken başka materyalleri kullanmayı isteyebilirsiniz, ama konferans konuşmalarının onaylanmış ders konuları olduğunu unutmayın. Sizin göreviniz başkalarının Kili-se’nin en son genel konferansında öğretildiği gibi sevindirici haberi öğrenmelerine ve uygulamalarına yardımcı olmaktır.

Konuşmayı(ları) gözden geçirin, sınıfta bulunanlara yararlı olacak ilkeleri ve öğretileri bulun. Aynı zamanda bu gerçekleri öğretmenize yardımcı olacak konuşmada(larda) hikayeler, kutsal yazı referansları ve açıklamalar var mı diye bakın.

İlkeleri ve öğretileri öğretmek için bir taslak hazırlayın. Sınıf üyelerine yardımcı olacak soruları dahil etmeyi düşünün:

- Konuşmada(larda) geçen ilke ve öğretileri bulun.
- Onların anlamını düşünün.
- Anladıklarınızı, fikirlerinizi, tecrübelerinizi ve tanıklıklarınızı paylaşın.
- Bu ilke ve öğretileri hayatınızda uygulayın.

DERSLERİN ÖĞRETİLDİĞİ AYLAR	DÖRDÜNCÜ PAZAR DERS MATERYALLERİ
Nisan 2012–Ekim 2012	Nisan 2012 genel konferansında verilen konuşmalar*
Ekim 2012–Nisan 2013	Nisan 2012 genel konferansında verilen konuşmalar*

**Nisan ve Ekim dördüncü-Pazar dersleri için, konuşma(lar) bir önceki konferanstan ya da en son konferanstan seçilebilir. Bu konuşmalar birçok dilde conference.lds.org’da bulunmaktadır.*

Başkan Henry B. Eyring

Birinci Başkanlık Birinci Danışmanı

Tırmanılacak Dağlar

Eğer İsa Mesih'e inancımız varsa, hayatımızın kolay zamanları kadar en zor zamanları da bir nimet olabilir.

Başkan Spencer W. Kimball'ın bir konferans oturumunda Tanrı'dan kendisine tırmanılacak dağlar vermesini istediğini duymuştum. O şöyle dedi: "Önümüzde yerine getirmemiz gereken büyük zorluklar, dev fırsatlar var. Bu heyecan verici ihtimali hoş karşılıyorum ve Rab'be alçakgönüllülükle şunu söylemeyi hissediyorum, 'Bana bu dağı ver,' bana bu zorlukları ver."¹

Benim başıma gelenler gibi, onunda başına bazı zorlukların ve talihsizliklerin geldiğini öğrendiğimde, yüreğim doldu. Tanrı'nın cesur bir hizmetkârı olan ona daha çok benzetmek için içimden bir arzu hissettim. Bu yüzden cesaretimi ispatlamak için bir gece dua ederek Tanrı'dan beni sınaması istedim. Çok net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Akşam yatak odamda neredeyse kalbim yerinden çıkacakmış gibi inançla diz çöktüm.

Bir iki gün içinde duam cevaplandı. Hayatımın en zor sınamasını yaşamak beni şaşırttı ve alçalttı. Bana iki katı ders verdi. Birincisi, Tanrı'nın inançla ettiğim duamı duyup yanıt verdiğine dair açık bir kanıt görmüş-tüm. Ancak ikincisi, o gece zorluklarla gelen büyük kutsamaların her türlü

maliyeti fazlasıyla karşılayabildiğine dair hissettiğim güvenin nedenini öğrenmek için halen devam eden özel bir ders almaya başlamıştım.

O eskiden başıma gelen zorluklar şimdi benim ve sevdiğilerimin başına gelenlerle kıyaslandığında sanki küçücük görünüyor. Birçoğunuz şu an, çok iyi tanıdığım Tanrı'nın güçlü ve sadık bir hizmetkârının başına gelenler gibi feryat etmenize sebep olabilecek fiziksel, zihinsel ve duygusal sınamalardan geçiyorsunuz. Bu sadık hizmetkârın hemşiresi onun ağırlı yatağından şu feryadını duydu, "Hayatım boyunca iyi olmaya çalıştığım halde, bu neden benim başıma geldi?"

Tanrı'nın bu soruyu hapishane hücrelerinde yatan Peygamber Joseph Smith için nasıl cevaplandığını biliyorsunuz:

"Eğer sen bir çukura atılsan ya da katillerin eline düşüp ölüm cezasına çarptırılırsan; seni derinlere atsalar; azgın dalgalar sana karşı bir olsa; şiddetli rüzgarlar senin düşmanın olsa; gökler kapkaranlık olsa ve bütün elementler birleşip senin yolunu kaptatsa ve daha da kötüsü, cehennemin çeneleri seni parçalamak için ağzını

ardına kadar açsa, işte oğlum şunu bilmeni isterim, bütün bunlar sana tecrübe kazandıracak ve senin iyiliğin için olacak."

"İnsanoğlu bunların daha kötüsünü gördü. Sen ondan daha büyük müsün?"

"Bu yüzden, kendi yoluna git ve rahiplik gücü seninle kalacak; çünkü düşmanlarının geçemeyeceği sınırlar konulmuştur. Senin günlerin biliniyor ve yılların azalmayacak; bu yüzden, insanın ne yapabileceğinden korkma, çünkü Tanrı seninle sonsuza dek daima beraber olacak."²

Bana göre, bu sınamalar neden başıma geldi ve ne yapacağız sorularına, bizim hayal edebileceğimizden daha korkunç sınamalardan geçen Rab'in kendi sözlerinden daha iyi bir cevap olamaz.

O'na iman ederek tövbe etmemiz gerektiğine dair bize öğüt verdiği sırada söylediği şu sözleri hatırlıyorsunuzdur:

"Bu yüzden sana tövbe etmeni emrediyorum -tövbe et, yoksa ağzımın değneğiyle, gazabımla ve öfkemle sana vuracağım ve korkunç acılar çekeceksin- ne kadar korkunç olacağını bilemezsin, ne kadar şiddetli olacağını bilemezsin, evet, bunları taşımak ne kadar zor olacak bilemezsin.

"Çünkü işte, Ben Tanrı bu acıları herkes için çektim, öyle ki onlar tövbe ederse acı çekmesinler diye;

"Fakat onlar tövbe etmezlerse, benim gibi acı çekmeleri gerekir;

"Bu acı benim, hatta Tanrı'nın, yüceler yücesinin, ağırlardan dolayı titremesine ve her gözeneğinden kan gelmesine ve hem bedenen hem de ruhen acı çekmesine sebep oldu; ve acı kaseden içmemeyi ve bir tarafa büzülmeyi diledim.

“Buna rağmen, yücelik Baba’nındır ve ben iştirak ettim ve insanların çocukları için hazırlıklarımı bitirdim.”³

Siz ve ben inanıyoruz ki sınamaları geçmenin ve onların üstesinden gelmenin yolunun “Gilat’ta merhem”⁴ olduğuna ve Rab’bin “Seni . . . yüzüstü bırakmayacağım”⁵ sözünü verdiğiğine inanmaktır. Başkan Thomas S. Monson’ın, yalnızlık ve büyük sıkıntılar içinde görünen bize ve hizmet ettiğimiz insanlara yardım etmemiz için öğrettiği şey budur.⁶

Ancak Başkan Monson aynı zamanda bilgece öğretmiştir ki, verilen sözlerin gerçekliğindeki inanç temelini inşa etmek zaman alacaktır. Bu temele olan ihtiyacı, sonuna kadar dayanmak için mücadelesini bırakmaya hazır olan bir kişinin yatağının başucunda benim gördüğüm gibi görmüş olabilirsiniz. İmanın temeli kalbimizde gömülür değilse, dayanma gücü çöker.

Bugünkü amacım bu sarsılmaz temeli nasıl atabileceğimiz hakkında ne bildiğimi tanımlamaktır. Bunu iki sebepten dolayı büyük bir alçakgönüllülükle yapacağım. Birincisi, söyleyeceklerim büyük zorluklar içinde mücadele edenlerin ve iman temellerinin çöktüğünü hissedenlerin cesaretini kırabilir. İkincisi ise, biliyorum ki bu hayata veda etmeden önce daha büyük sınamalar benim başıma gelecek. Bu yüzden, size önerdiğim reçete kendi hayatımda sonuna kadar dayandığımda ispatlanmış olacak.

Genç bir adamken yeni evlerin temellerini ve temel ayaklarını yapan bir firmada çalıştım. Yaz sıcağında temel ayağı için çimento döktüğümüz kalıbın zeminini hazırlamak zor bir işti. Makineler yoktu. Kazma ve kürek kullanıyorduk. Binalar için dayanıklı temeller inşa etmek o günlerde zor işti.

Bu iş ayrıca sabır isteyen bir işti. Temel ayakları için çimento döktükten sonra, çimentonun kurumasını beklerdik. Biz işin her ne kadar çabuk ilerlemesini istesek de, temelin çimentosunu döktükten sonra kalıpları kaldırmadan önce bekledik.

Ve acemi bir inşaatçıya göre daha da şartıcı olan bir şey, can sıkıcı ve

zaman alıcı olarak görünen bir işlem sayesinde temele güç kazandırmak için kalıpların içine dikkatli bir şekilde metal barlar konulmasıydı.

Benzer bir şekilde, zemin her hayatta yaşanılacak fırtınalara direnecek şekilde, kendi iman temelimiz için dikkatlice hazırlanmalıdır. İmanın temeli için sağlam temel, kişisel doğruluktur.

Ne zaman önümüzde bir seçim olursa, tutarlılıkla doğruyu seçmemiz inancımızın altında sağlam bir zemin hazırlar. Her insan Mesih’in Ruhunun karşılıksız armağanıyla doğduğu için, bu çocuklukta başlayabilir. Bu Ruh ile Tanrı’nın önünde neyi doğru yaptığımızı ve O’nun gözünde neyi yanlış yaptığımızı bilebiliriz.

Çoğu gün yüzlerce olan bu seçimler, inancımızın büyük yapısının inşa edilebileceği sağlam bir zemin hazırlar. Metal çerçevenin üzerine dökülen inancımızın özü, antlaşmalarıyla, kutsal törenleriyle, ilkeleriyle İsa Mesih’in sevindirici haberidir.

Kalıcı inancın anahtarlarından biri de, ne kadar bekleme zamanı gerektiğine doğru bir şekilde karar vermektir. Bu nedenle hayatımda tırmanılacak daha yüksek dağlar ve büyük sınamalar olsun diye hemen dua edecek kadar bilgisizdim.

Bu gerek duyulan süre bir zaman koridorundan geçince otomatik olarak gelmez, ancak zaman gerektirir. Sadece yaşanmak yeterli değildir. Bütün kalbimizle ve ruhumuzla Tanrı’ya ve insanlara bıkmadan ve usanmadan hizmet etmek, bu hakikate ilişkin tanıklığı kırılmaz bir ruhsal güce çevirir.

Şimdi, zorlu sınamaların ortasında olanları, inançlarının acımasız sıkıntılardan dolayı solduğunu hissedenleri cesaretlendirmeyi arzu ediyorum. Sıkıntılar kendi başına inancınızı güçlendirmenizin ve sonuçta sarsılmaz bir inancı kazanmanızın yolu olabilir. Mormon Kitabı’ndaki Mormon’un oğlu Moroni, bize bu nimetin nasıl gelebileceğini söyledi. Moroni az bir inancı harekete geçirdiğimizde, Tanrı’ya bu inancı arttırması için izin verdiğimizizin basit ve tatlı gerçeğini öğretir:

“Ve şimdi, ben Moroni, sizlere biraz bu peygamberliklerden söz etmek istiyorum; bütün dünyaya sunu göstermek isterim ki iman ümit edilen, ancak görülmeyen şeylerdir; dolayısıyla görmediğiniz için tartışıp durmayın, çünkü inancınız sınanıncaya dek tanıklığınız olmayacaktır.

“Çünkü Mesih’in ölülerin arasından dirildikten sonra kendisini atalarımıza göstermesi inanç yoluyla olmuştur ve O’na inanmalarından önce kendisini onlara göstermemiştir; bu nedenle bazıları mutlaka O’na inanmış olmalı, çünkü kendisini bütün dünyaya göstermedi.

“Fakat insanlar inandığı için kendisini dünyaya gösterip Baba’nın adını yüceltti ve onların görmedikleri bu şeyleri umut ederek göksel armağana ortak olabilmeleri için bir yol hazırladı.

“Bu nedenle yalnızca inançlı olmayı istemekle sizin de umudunuz olabilir ve bu armağana ortak olabilirsiniz.”⁷

İmanın bu parçası en değerli şeydir ve bunu ne olursa olsun korumak ve kullanmak için yapabileceğiniz şey Rab İsa Mesih’e iman etmektir. Moroni bu imanın gücünü şöyle öğretmiştir: “Ve şimdiye kadar inancı olmayan hiçbir kimsenin mucize gerçekleştirdiği görülmemiştir; bu nedenle ilk önce Tanrı’nın Oğlu’na inandılar.”⁸

“Kurtarıcımın yaşadığını biliyorum”⁹ sözlerini durmadan tekrar etmeyi başararak akıl almaz kayıplara dayanmak için yeterince güçlü olma mucizesine kavuşan bir kadını ziyaret ettim. Çocukluğundan beri üzeri örtülü ama silinmeyen bir sis içinde olan o inanç ve tanıklık sözleri halen oradaydı.

Başka bir kadının kendisine yıllarca haksızlık eden birisini bağışlamasını öğrenmek beni şaşkına çevirdi. Hayretler içinde o kadına neden yıllarca devam eden bu haksız şiddeti affetmeyi ve unutmayı seçtiğini sordum.

Sessizce dedi ki, “Yaptığım en zor şeydi, ancak yapmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden yaptım.” Eğer başkalarını affederse Kurtarıcı’nın onu bağışlayacağı inancı, pişman olmayan karşı tarafı affettikten sadece birkaç

ay sonra onu ölümle pençeleşirken huzur dolu ve umut dolu duygular içinde olmaya hazırlamıştı.

Bana sordu, “Cennete vardığımda, orada neler olacak?”

Ve ben, “Sadece senin inancını harekete geçirme ve affetme kapasiteni gördükten sonra, biliyorum ki bu senin için harika bir yuvaya dönüş yolculuğu olacak” dedim.

İsa Mesih’e inanmanın kendileri için sonuna kadar iyi bir şekilde dayanmaya yeterli olup olmayacağını şu an merak edenleri başka bir şekilde teşvik etmek istiyorum. Şimdi içinizde beni dinleyenlerin arasında bazılarınızın gençken, hayat dolu iken ve kuvvetliyken, etrafınızdaki birçok insandan daha fazla kabiliyetli olmanıza rağmen, yine de Kurtarıcı’nın yapacağı şeyleri seçtiğinizi bilmek, benim için büyük bir nimettir. Bolluk ve bereketinizi paylaşarak, göz ardı edebileceğiniz ve hayatta bulunduğunuz yerden küçük görebileceğiniz insanlara yardım eli uzatıp onlara göz kulak olma yollarını buldunuz.

Zorlu sınamalar geldiğinde, şimdi fark edebileceğiniz gibi bunlara iyi bir şekilde dayanmak üzere güçlü bir iman temelini olacaktır, ancak Mesih’in saf sevgisine göre hareket ederken, Kurtarıcı’nın yapmış olacağı şekilde hizmet ettiğiniz ve bağışladığınız zamanlarda bunun farkına varmamış olabilirsiniz. Kurtarıcı’yı severek ve O’na hizmet ederek bir iman temeli inşa ettiniz. Ona olan inancınız sizi umut getirecek hayırseverliklere yönlendirmiştir.

İman temelini güçlendirmek için asla çok geç değildir. Daima zaman vardır. Kurtarıcı’ya inançla tövbe edebilir ve bağışlanmayı dileyebilirsiniz. Bağışlayabileceğiniz insanlar vardır. Teşekkür edebileceğiniz

insanlar vardır. Hizmet edebileceğiniz ve cesaretlendirebileceğiniz insanlar vardır. Nerede olursanız olun, ne kadar yalnız olursanız olun ve terk edilmiş hissederseniz hissedin bunu yapabilirsiniz.

Hayatınızdaki zorlukların sona ereceğine dair bir söz veremem. Size sinamalarınızın sadece kısa bir süre olacağı teminatını veremem. Hayattaki sinamaların özelliklerinden biri saatleri yavaşlatacak ve sonra neredeyse durduracak gibi görünmesidir.

Bunun sebepleri vardır. Bu sebepleri bilmek sizi rahat ettiremeyebilir, ancak size sabır hissi verebilir. Bu sebepler şu gerçekten gelir: Cennetteki Baba ve Kurtarıcı, size karşı duydukları kusursuz sevgi ile sizin Onlarla birlikte bir aile olarak sonsuza dek yaşamınızı istiyorlar. Orada sadece İsa Mesih’in Kefareti sayesinde yıkanıp tertemiz olanlar olabilir.

Annem neredeyse 10 yıl boyunca kanserle boğuştu. Tedaviler, ameliyatlar ve sonunda yatağa hapsolmek onun sınamalarından bazılarıydı.

Annem son nefesini verirken babamın sözleri aklıma geliyor, “Küçük kız dinlenmek için eve gitti.”

Annemin cenazesindeki konuşmacılardan biri Başkan Spencer W. Kimball’dı. Yaptığı konuşmasında saygılarını sunarken şunu dediğini hatırlıyorum: “Bazılarınız Mildred’in sınanma gerektiren, yaptığı yanlış bir şeyden dolayı bu kadar uzun bir süre, bu kadar çok acı çektiğini düşünmüş olabilirsiniz.” Sonra dedi ki, “Hayır, onun biraz daha parlatılmasını [olgunlaşmasını] isteyen Tanrı’ydı.” O an şöyle düşündüğümü hatırlıyorum, “Eğer bu kadar iyi bir kadının bu kadar parlatılmaya ihtiyacı varsa, o zaman beni neler bekliyor?”

Eğer İsa Mesih’e inancımız varsa,

hayatımızın kolay zamanları kadar en zor zamanları da bir nimet olabilir. Her koşulda, Ruh’un rehberliğiyle doğru olanı seçebiliriz. Eğer seçersek, hayatımızı şekillendirmek ve yönlendirmek için İsa Mesih’in sevindirici haberine sahibiz. Ve kurtuluş planındaki yerimizi bildiren peygamberler sayesinde kusursuz bir umutla ve huzur hissiyle yaşayabiliriz. Tanrı’ya hizmet ederken asla yalnız ve sevilmemiş olduğumuzu hissetmeye ihtiyacımız yoktur, çünkü asla yalnız değiliz ve her zaman seviliyoruz. Tanrı’nın sevgisini hissedebiliriz. Kurtarıcı meleklerin bizi yukarı kaldırmak için sağımızda ve solumuzda olduğunun sözünü veriyor.¹⁰ O sözünü her zaman tutar.

Tanrı Baba’nın yaşadığına ve O’nun Sevgili Oğlu’nun Fidyeye ile Kurtarıcımız olduğuna tanıklık ederim. Kutsal Ruh bu konferansta hakikati teyit etmiştir ve siz aradıkça, dinledikçe ve ileride burada olan Tanrı’nın yetkili hizmetkârlarının mesajlarını araştırdıkça hakikati tekrar teyit edecektir. Başkan Thomas S. Monson, Rab’bin bütün dünyaya yolladığı peygamberdir. Rab sizi koruyor. Tanrı Baba yaşıyor. Sevgili Oğlu, İsa Mesih, bizim Kurtarıcımız’dır. O’nun sevgisi tükenmez. Bunun için İsa Mesih’in adıyla tanıklıkta bulunuyorum, amin.

KAYNAKLAR

1. Spencer W. Kimball, “Give Me This Mountain,” *Ensign*, Kasım 1979, 79.
2. Öğreti ve Antlaşmalar 122:7-9.
3. Öğreti ve Antlaşmalar 19:15-19.
4. Yeremya 8:22.
5. Yeşu 1:5.
6. Bkz. Thomas S. Monson, “Tanrı’ya Bakın ve Yaşayın,” *Ensign*, Mayıs 1998, 52-54.
7. Eter 12:6-9.
8. Eter 12:18.
9. “Kurtarıcımın Yaşadığını Biliyorum,” *İlahiler*, no. 136.
10. Bkz. Öğreti ve Antlaşmalar 84:88.